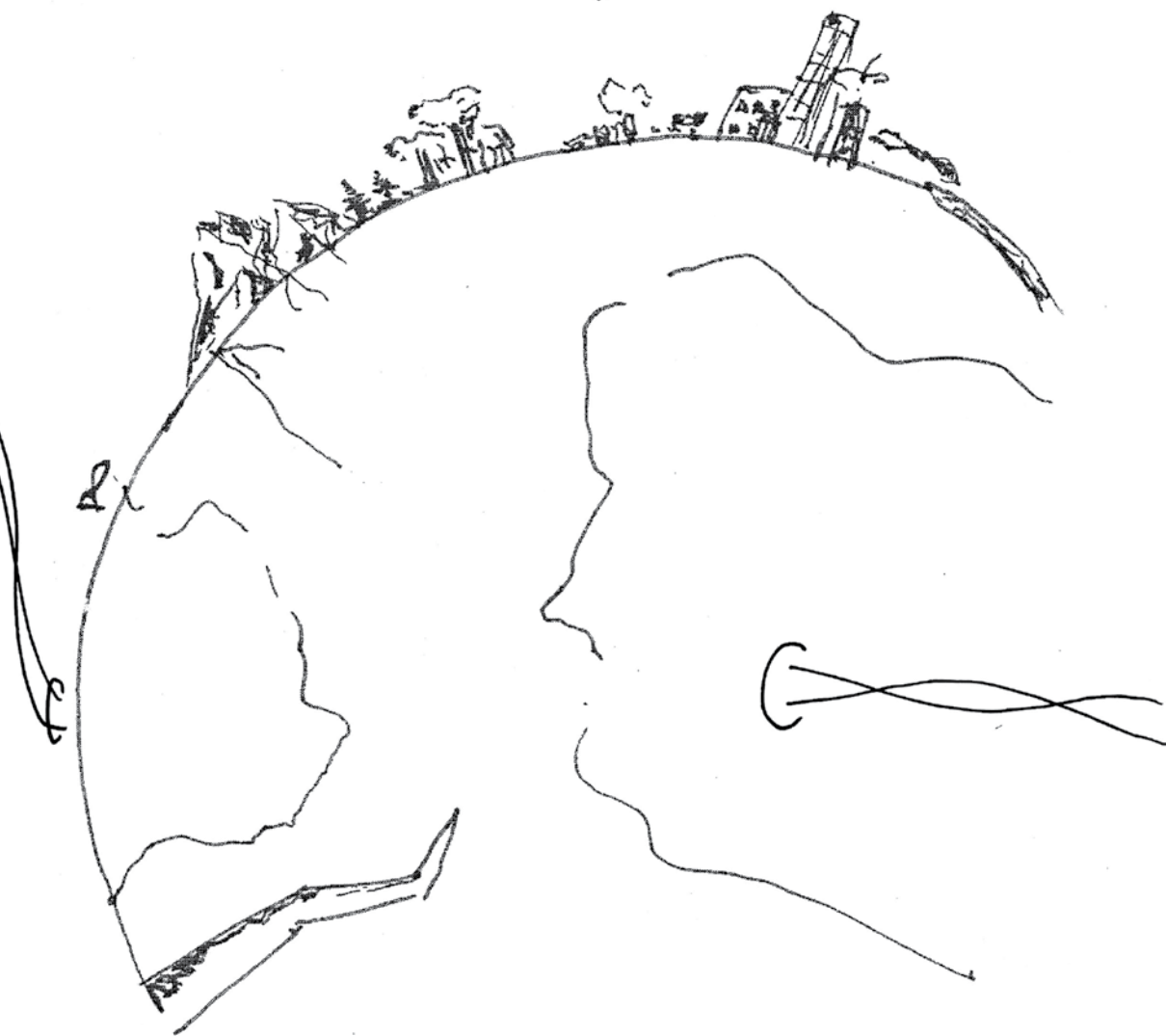

4. bacteriekolonies en brandmelders met gevoelens

De eerste energiestroom was verbaasd
toen hij werd geharnast
maar blij verbaasd met zijn primordiaal gezelschap
een luis in zijn pels die gouv een boezemvriend werd
en elk millennium kwam hij even op de koffie
want ook natuurkrachten zijn wel eens eenzaam

Ongemerkt was de groei exponentieel geworden

en al gouv waren de allereersten te druk
met kibbelen over vergunningen voor celwanden
en of die al dan niet het straatbeeld verpestten
en welke nutriëntengradiënt het steilst was
dat ze al het woeste razen van vroeger vergaten
of hooguit nog vereerden

en de vlokken vonden oorlog uit
en proefden aarzelend de zeldzame fotonen
die de dieptes bereikten

en met het leven kwam de dood
Onverschillig aanschouwd door de eindeloze kusten
waar geologie nog alleenheerste

Je kent de rest van het verhaal;
de consequenties van ontelbare opvolgende generaties
en specialisatie en hiërarchie
en vinnen die uit het water klauteren
en de stoomtrein en Martin Heidegger
en Morgan Freeman en de Bruj Kahlifa

Nog steeds zoeken de mensen iets om in te verdrinken.
Moest het zo groeien?

Zonnegroet

Sirius, genoeg.

de vogels

de auto's

de radio

de buurman maait het gras

we liggen we hangen en

de zon kraait dat het mag

ADEM

[Ochterschamer]

Ver/anderling

Laat
het vuur - vergieten

Gaat
het uur - vernielen

Praat blozend
Ozonzaadlozing

Paart:

De penicilline / De pijn
De verjaringsverklaring / De lijm
De lijdenswegbewandeling / De rijm
De rede / De verhandeling

Ver/lies

draag dring

Mij

Vvij/ver Jij/ver

Diep

driet drijf

Ver/ander

geef

hoe ik

oeverloos verhaal na verhaal over

haar haal

ik ^r verst _r ik

heer haar:

ik

Mis:

De verlossing / De blik

Tat Tvam Asi

De schaduw van de gevels: dat ben ik. De straatkat op de straathoek: dat ben ik. De roker, de portier, de bedelende zwerver met zijn blik bier op het bankje: dat ben ik. De dolce-kanker-vita: dat ben ik. Het ruisen en de bladeren, de zon, het silhouet; de pannen en de daken, de klinkers, heel de stoep. Ik ben de juiste etiquette, ik ben hoe het moet. Ik ben je echo en het antwoord, ik heb je altijd teruggegroet. Geen stap, geen lach ontgaat mij, niet het breken van één bubbel in je zondagmiddagsbad. Ik weerkaats het kraken van je stoel en van je bed; ik ben bij elke draai, heb elke nacht op je gelet. Ik ben de zonsopkomst, ik vang elke dag aan; ik ben de getijden, en ik ben de maan. Ik ben de reiziger, altijd op weg, nooit kom ik ergens aan. Al kijk je in mijn ogen, je ziet mij niet staan. Ik ben een ademwolk, altijd daar maar slechts te zien bij de juiste temperatuur. Ik verdwijn vanzelf, ongrijpbaar ben ik, vuur. Nooit ben ik een zekerheid, altijd een misschien. Wat je hand pakt en je kaken kouwen ben ik, jou heb ik altijd vast. Ik ben wat op de vloer viel; de rat, de kakkerlak. Ik ben een verstekeling, kierenkruiper, het spook in de steeg. Ik ben de volwassenheid; ik ben volledig leeg. De valse herinnering, ik ben wat jij vergeet. Ik ben de aanslag van de eeuwen op de stenen van de toren in de veelste oude stad. Ik ben het kreunen van de jaren, de vermoeide kiezels van het platgelopen pad. Ik ben het mooiste meisje dat je ooit bezat. Ik ben de leegte, ik ben het gat. Ik ben je verovering, ik ben je trofee. Ik ben de zichtbare straling, ik ben alleen. Ik ben heel het alles; ik ben wij en wij zijn veel en wij zijn een.

Wij zijn NIETS
NIETS
NIETS
NIETS
NIETS
NIETS
NIETS

Voorlopig samen

Ik mis je nu al, en het is niet eens voorbij. Zou de voorbereiding lonen? Elke dag zet ik me schrap voor de crash, kus ik je voorgoed vaarwel als vertrek. Uit liefde noch wijsheid, maar omdat als ik in de ogen van de vergankelijkheid moet staren, het noodlot beter te verdragen is dan jouw gelaat.

Samen aan een zijden draadje hangen is tweemaal zo gevaarlijk. Maar wie heeft alleen de kracht om vast te houden? Alleen samen kunnen we hopen aan het einde te ontsnappen. We bloeien op, door elkaar, pas je op waar je loopt? Ik weet dat je me niet wilt vertrappen, maar een ongeluk zit in een klein hoekje en de laatste tijd lijkt je er niet helemaal bij te zijn. Niet dat je bij mij moet zijn – ik zou het niet durven vragen – maar toch vraag ik het, voor de zekerheid.

Ik ben nog nooit alleen geweest. Jij was elke nacht in mijn gedachten, en mijn gedachten vonden in de nacht een fijn holletje, waar ze zich tot zonsopkomst verscholen. Met mijn rug tegen haar buik was ik vrij vooruit te kijken, maar wat ik zag verblindde. Dat is het probleem met kijken. Gooi mij maar blind in het diepe, om te zwemmen op gevoel. Dan sluit het water genadevol mijn oren af en ben ik eindelijk alleen.

Uiteindelijk ben ik altijd alleen. Maar zolang we samen zijn blijf ik vechten, met mezelf, voor mij en voor jou en jullie allemaal zal ik vechten. Ik zal niet ophouden, elke zet en tegenzet voer ik met toewijding uit. De opening staat vast, daarna zien we wel. Ik tel geen dagen, maar het zal een poos duren. Ik zal mezelf niet sparen. Maak je niet te veel zorgen, ik zal winnen.

Meedogenloos ontken ik me, tot ik ons in een innige omhelzing beëindig. Tot ik ons bevestig blijf ik liggen, maken we ons op om op te staan. Ik begin pas net, voorlopig, samen.

Er was geen schepping, en er zal geen zondvloed zijn.

